

Na 5. korizmenu nedjelju poslije večernje mise imali smo u župi 3. katehezu priprave za dolazak pape Benedikta u Hrvatsku. Tema kateheze bila je bračna ljubav. Uz prigodne molitve, za vrijeme kateheze svjedočile su tri obitelji iz župe koje su govorile o tri teme: roditelji Tihomir i Nede Golubić, koji imaju devetero djece, svjedočili su o prihvaćanju djece u obitelji; supružnici Martin i Katarina Perković govorili su o prihvaćanju bolesnog djeteta u obitelji a supružnici Josip i Karolina Čančar svjedočili su o načinu rješavanja nesuglasica u obitelji. Katehezu je predvodio vlč. Andrija Vrane, supsidijar u našoj župi.

Svjedočanstvo obitelji Perković

U braku smo od 2002. godine. Blagoslovljeni smo s dvoje djece. Lucija ide u prvi razred i na sam Uskrs navršava 8 godina, a naš Ante ima 5 godina. Ante je dijete rođeno sa sindromom Down. Rodio se 9. srpnja na blagdan blažene Marije Propetog Petković zaštitnice malenih i najpotrebnijih, osobito sirote djece. Nismo znali da čekamo dijete koje mijenja sve. Najteže je bilo što je Ante teško podnio porod. Gotovo nije disao. Pluća su bila puna plodne vode i u noći je odveden u bolnički centar na Rebro. Toliko smo bili u strahu da bi ga mogli izgubiti, da od tog straha nismo mogli moliti. Sasvim paralizirani. Molili smo druge da to čine za nas i oni su to sretno činili. Molila se sv. Krunica, a svijeće su se palile od Kamenitih vrata, Međugorja, Fatime pa sve do Blata na Korčuli gdje počiva tijelo blažene Marije Propetog Petković. Ante je odmah pokazao snagu, hrabrost i upornost svoje zaštitnice. Mnoge je zadivio kada je trinaesti dan nakon rođenja počeo samostalno disati, bez respiratora na koji je bio priključen svega par sati

nakon poroda. Na Rebru je kršten i tamo je ostao dva mjeseca.

Kada je Ante skinut s respiratora i kada je počeo disati bez mašine, tada smo i mi počeli "disati".

Preskočit ćemo veliki dio "priče" jer treba reći najvažnije. Od trenutka kada se je naš sin rodio muž i ja smo svima od njegove sestrice pa do bliske rodbine, prijatelja, susjeda, poznanika osobno rekli da je Ante dijete s poteškoćama. Nismo krili njegove poteškoće. Ljudi bi bili zatečeni, ali drugi put kada bi sreli radosno bi pitali za njegovo zdravlje. Svi su jedva čekali da dođe iz bolnice i da ga pozdrave. A tako je i danas.

Patronažna sestra Sonja kada ga je došla vidjeti rekla je da je on beba, kao i svaka druga, samo da je briga o njemu drugačija. To je bila istina. Naša djeca su jedinstvena i jednaka, samo je briga o njima sasvim različita.

Treba uvijek imati na umu da su križevi koje nam daje Bog laki jer "jaram je moj sladak, a breme je moje lako", a najteži su križevi oni koji sam sebi nametnemo. Kada je Ante rođen mi smo mogli birati između zahvalnosti i prihvaćanja Božjeg dara ili tuge, neprihvaćanja pa i onog najgoreg odbacivanja. Mi smo od trenutka njegova rođenja odabrali križ koji nam je Bog dao, nismo sebi zadavali niti nametali neke druge križeve. Spoznali smo da Bog od nas traži samo da mu vjerujemo. I mi mu vjerujemo. Beskrajno smo zahvalni na tom daru. Uživamo oslobođeni od straha što ćemo ako se jednom razbolimo ili kako će Ante kada mi budemo stari. Zaista, zdravlje nije najvažnije, najvažnija je vjera u život vječni. Upravo ta vjera nama pomaže da naša obitelj živi u skladu sama sa sobom.

Zahvalnost prema Bogu oslobodila nas je straha i bojazni života s djetetom s poteškoćama. Zahvalnost prema Bogu odvela nas je do opuštenosti, a opuštenost do strpljivosti prema kako prema Anti, tako i u međusobnim odnosima. Tri godine smo čekali da prohoda, a sada čekamo dan kada će progovoriti i zvati nas Lucija, tata, mama.